

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բեռնաւորուածներ...

Մայրթէոս 11.28

ԲԱՆԻՆ

Ապրիլ, 2013թ.

№ 4 (44)

Հոյս է տեսնում 2009թ. յայտարար

ՔԱՆԻ՞ ԱՆԳԱՍ ԵՆՔ ԱՍՏԾՈՒՑ

«ՈՒԼ» ԽՆԴՐԵԼ

ԻՆՉՊԻՍԻ՞Ն Է ՄԵՐ

ԸՆՏՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՔՐԻՍՏՈՍԸ ՆԵՐՍՈ՞ՒՄ Է,

ԹԵ՞ ԴՐՍՈՒՄ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Նկարիչ, 2013թ., №4 (44)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրայր Ամիրքեկյան

Քանի՞ անգամ ենք Աստուծոց «ուլ» խնդրել.....1

Արտավազդ Եղոյան

Ինչպիսի՞ն է մեր ընտրությունը.....3

Բարձր Կրթությունը վրանգավոր են.....5

Քրիստոսը ներսո՞ւմ է, թե՞ դրսում.....6

Վկայություն

Աստուծու հրաշքով փրկվածները.....8

Վկայություն

Տերը պարասխանեց իմ աղոթքին.....10

Քրիստոսի անուշ հոտը.....11

Տեսնել սեփական աչքերով.....12

Աշխարհի յոթ հրաշալիքները.....14

Մոր աղոթքը.....15

Հարուստ ֆերմերը.....16

Ողորմությունը շնորհվում է.....17

Միրելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել խմբագրության համար, որպեսզի թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միրելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափակություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փաթագրվում է հոժաբա կամ եվրոպական շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Հեռ.՝ 093-954-930

ՔԱՆԻ՝ ԱՆԳԱՄ ԵՆՔ ԱՍՏԾՈՒՑ «ՈՒԼ» ԽՆԴՐԵԼ

Նա էլ պատասխանեց և ասեց հօրը. «Ահա այսքան տարի է, որ քեզ ծառայում եմ, եւ քո պատուէրից երբէք դուրս չեմ եկել. բայց ինձ երբէք մի ուլ չ'տուիր, որ իմ բարեկամների հետ ուրախ լինէի»:
Ղուկաս 15.29

Սիրելիներ, եկեք անկեղծ լինենք և ասենք, թե քանի անգամ ենք Տիրոջից «ուլ» խնդրել: Քանի՞ անգամ ենք մեր սրտում ասել. «Տեր, իմ կյանքն անցնում է, բայց ես դեռ չունեմ կյանքի ընկեր... ինչո՞ւ իմ երեխան չի լավանում... ինչո՞ւ մարդիկ ինձ չեն հասկանում. ես բոլորին լավություն եմ անում, բայց նրանք ինձ հալածում են՝ փոխանակ լավություն անելու... Եթե Դու ինձ տայիր իմ խնդրածը, ես երջանիկ կլինեի...» և այլն:

«Ահա այսքան տարի է, որ քեզ ծառայում եմ, եւ քո պատուէրից երբէք դուրս չեմ եկել. բայց ինձ երբէք մի ուլ չ'տուիր, որ իմ բարեկամների հետ ուրախ լինէի...» Այսինքն՝ մենք մեր ուրախությունն ու երջանկությունը չենք տեսնում Աստծու հետ ունեցած հաղորդակցության մեջ, այլ հավատում ենք, որ եթե Աստված մեզ տա առողջություն, դրամ, հաջողություն, ապա մենք ուրախ ու երջանիկ կլինենք: Այլ կերպ ասած, եթե Աստված մեզ «ուլ» տա, մենք մեր բարեկամների հետ ուրախ կլինենք: Սակայն Աստված չի տալիս այդ «ուլը», և դա էլ մեր մեջ կասկած է առաջացնում Աստծու սիրո վերաբերյալ: Մարդը մտածում է. «Չէ՞ որ ես Բեզ եմ ծառայում, ինչո՞ւ չես տալիս այդքան անհրաժեշտ «ուլը»»:

Բայց Տերը չի տալիս, որպեսզի մենք մեր հայացքն ուղղենք Իրեն ու մեր երջանկությունը տեսնենք ոչ թե «ուլի», այլ Իր մեջ: Նա, Իր սիրուց ելնելով, մեզ չի տալիս այդ «ուլը», քանի որ կանցնի այս ժամանակավոր կյանքը, և մենք կտեսնենք, որ հավիտյան բաժանված ենք Իրենից:

Ես ուզում եմ՝ մենք այսօր ասենք. «Տեր, ես ուզում եմ, որ իմ սիրտը Բեզնով ուրախանա, քանի որ Դու ինձ փրկության հանդերձներ ես հազցրել, արդարության պատմունճանով ես ծածկել»:
«Ես ուրախութեամբ պիտի ուրախանամ Տէրովը, իմ անձը պիտի խնդայ իմ Աստուծովը. որովհետև նա ինձ փրկութեան հանդերձներ հազցրեց, արդարութեան պատմունճանը գցեց ինձ վերայ» (Եսայի 61.10):

Աստված, Իր սիրուց ելնելով, Իր Որդուն տվել է մեզ, ուրեմն ինչպե՞ս Նրա հետ ամեն բաները չի պարզել: «Որ իր որդին էլ չխնայեց, այլ մեր ամենի համար մատնեց նորան. էլ ի՞նչ պես նորան հետ ամեն բան չի շնորհիլ մեզ» (Հռովմ. 8.32): Քանի որ Նա Իր սերն է տվել մեզ, ուրեմն պետք է այս աշխարհը աղբ համարենք և ասենք՝ մեր հոգին Բննն է:

Հովհ. 14.21-ում Հիսուսն ասում է. «Ով որ իմ պատուիրանքներն ունի և

Պեպրիկ, 2013թ., ԾՆԿ (44)

նորանց պահում է, նա է ինձ սիրողը. և ինձ սիրողն իմ Հօրիցը կ'սիրուի. և ես կ'սիրեմ նորան, և ինձ կ'յայտնեմ նորան»: Եթե մենք սիրենք Տիրոջը, Նա կհայտնվի մեր սրտի մեջ: Իսկ եթե Նա դեռ չի հայտնվել քո սրտում, իմացի՛ր, որ դու մերժված չես: Աշխարհում չկա մի ուսմունք, վարդապետություն, որում հովիվը թողնի իննսունիննին ու գնա մեկի ետևից: Աշխարհի համար իննսունինը լիովին բավարար է, իսկ այն մեկին կարելի է մոռանալ: Բայց Հիսուսի համար այդ մեկը շատ կարևոր է, և այդ շատ կարևոր մեկը դո՛ւ ես: Սա հրաշք է:

Աստծու սերը անսահման է, ավելին, Աստված հենց Ինքը Սեր է: Մենք մարդ ենք, կարող ենք սիրել, կարող ենք և ատել, քանի որ սերը ոչ թե մեր բնությունն է, այլ մեր մեջ եղած հատկություն, բայց Աստծու բնությունը սեր է: Եթե Աստծու բնությունը լցվի մեր մեջ, մենք չենք կարողանա որևէ մեկին ատել, չենք հպարտանա, չենք նախանձի, մերը չենք փնտրի, այլ կաղոթենք մեզ հալածողների համար, կսիրենք մեր թշնամիներին, կօրհնենք մեզ անիծողներին, փոխ կտանք առանց փոխարենին սպասելու:

Աստված Իր կյանքը որպես պարգև տալիս է մեզ, և սա Աստծու Շնորհքն է: *«Որովհետև մեղքի վարձքը մահ է, բայց Աստուծոյ շնորհքը՝ յաիտեմական կեանք՝ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսին ձեռովը»* (Հռովմ. 6.23):

Սիրելիներ, եկե՛ք մենք Աստծուց «ույ» խնդրենք, այլ խնդրենք Աստծու մեծամեծ ու պատվական պարգևը՝ հավիտեմական կյանքը, որ տալիս է ամեն Իրեն հավատացողներին, իսկ

մեզ հարկավոր մնացած ամեն ինչի մասին Տերը գիտի: Եկե՛ք ոչ թե «ույ» խնդրենք Աստծուց, ոչ թե ձգտենք արդարանալ Աստծու առջև, այլ Տիրոջը խնդրենք, որ Նա որպես պարգև մեզ տա Իր արդարության պատմունքներ: Այդ ժամանակ մենք կարող ենք համարձակ մոտենալ Շնորհաց աթոռին, որպեսզի ողորմություն ընդունենք ու շնորհք գտնենք, որը պետք եղած ժամանակ մեզ օգնելու է: *«Ուրեմն համարձակութիւնով մօտենանք շնորհքի աթոռին, որ ողորմութիւն ընդունինք եւ շնորհք գտնենք պատշաճ ժամանակին օգնելու»* (Եբր. 4.16): Այդ դեպքում մենք կունենանք աստվածային կյանք ու հաղորդակից կլինենք Աստծու բնությանը, և Աստված մեզ արդար կհայտարարի: Իսկ եթե Տերը մեզ արդար հայտարարի, ո՞վ կլինի մեզ հակառակ: Հակառակ կարող են լինել մեր զգացմունքները: Թող Աստված օգնական լինի մեզ, ու մեր հավատքը չխախտվի մեր զգացմունքների պատճառով, այլ միշտ հենված լինի Աստծու Խոսքի, Քրիստոսի արյան և Սուրբ Հոգու զորության վրա: Եկե՛ք, ուրեմն, ամբողջ սրտով հավատանք, որ Քրիստոսն Իր արյամբ ջնջել է մեր մեղքերը: Եկե՛ք մեր հայացքն ուղղենք դեպի երկինք ու մասնակից լինենք երկնային խնջույքին: Եկե՛ք շնորհակալ լինենք Տիրոջից, որ Իր արյան գնով մեզ պարգևել է արդարության պատմունքներ հազնելու հնարավորություն: Եկե՛ք մեր ողջ ուշադրությունն ուղղենք Նրա կողմը, քանի որ Նրան հավատացողը հավիտեմական կյանք ունի:

Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Ձեպիկ, 2013թ., №4 (44)

ԻՆՉՊԻՄԻ՞Ն Է ՄԵՐ ԸՆՏՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Սիրելիներ, Ծննդոց 13-րդ գլխում կարդում ենք, որ Աբրահամի և Ղովտի հովիվների միջև վեճ առաջացավ: Աբրահամն այդ վեճը լուծելու համար կանչեց Ղովտին և ասաց. «Բռնոր երկիրը առաջիդ չէ՞. բաժանուիր ինձանից. եթե դու ձախ կողմը գնաս, ես աջ կողմը կ'գնամ, եւ եթե դու աջ կողմը գնաս, ես ձախ կողմը կ'գնամ» (Ծննդոց 13.9): Փաստորեն, Աբրահամը Ղովտին տվեց ազատ ընտրության հնարավորություն: Թե ինչպիսի ընտրություն կատարեց Ղովտը, մենք տեսնում ենք Ծննդոց 13.12-ում: Աբրահամը մնաց Զանանի երկրում, իսկ Ղովտն ընտրեց Հորդանանի կողմերը, որտեղ ջրաբքի էր, և իր վրանը բացեց Սոդոմի մոտ, որտեղ մարդիկ խիստ չար ու մեղավոր էին Տիրոջ առջև: Ղովտը մարմնավոր ընտրություն կատարեց, աչքի տեսածի համեմատ: Աբրահամը Ղովտի ընտրության վրա ոչ մի ազդեցություն չունեցավ: Նա Ղովտի հետ չխոսեց հորեղբոր դիրքից, որպես ավագ ճնշում չգործադրեց, այլ խոսեց հավասար եղբոր պես և տվեց նրան ազատ ընտրություն կատարելու հնարավորություն:

Սիրելիներ, Աստված մեզ տալիս է ազատ ընտրելու հնարավորություն: Ինչպիսի՞ն է մեր ընտրությունը: Հաճախ մենք տեսնում ենք, որ շատերը Ղովտի պես կատարում են մարմնավոր ընտրություն: Որպես հավատացյալներ մենք ամեն օր հանդիպում ենք այս խնդրին, առիթ ենք ունենում ընտրություն կատարելու մարմնավորի

և հոգևորի միջև: Շատ կարևոր է, որ յուրաքանչյուր հավատացյալ գիտակցի, թե որն է իր ընտրությունը՝ բարի՞ն, թե՞ չարը, կյանքը, թե՞ մահը: «Այսօր երկինքն ու երկիրը վկայ են կանչում ձեզ վերայ, որ կեանքը եւ մահը, օրհնությունը եւ անէծքը ձեր առաջը դրի. ուրեմն կեանքը ընտրիր որ ապրես՝ դու եւ քո սերունդը» (Բ Օրինաց 30.19):

Սիրելիներ, այսօրվա մեր ընտրությունից է կախված մեր վաղվա օրը, և մեր ընտրությունն անպայման ունենալու է հետևանքներ: Այդ հետևանքները մենք տեսնում ենք Ղովտի կյանքում: Նա շատ բան կորցրեց իր ընտրության պատճառով, և նրա սերունդը եղան մովաբացիք ու ամսոնացիք՝ անաստված ու կռապաշտ ժողովուրդներ:

Ղովտը զրկվեց հոգևոր խնամակալությունից և ճաշակեց դրա պտուղը, որը շատ դառն էր: Ցավոք, մեր օրերում շատ հավատացյալներ հոգևորի փոխարեն մարմնավոր ընտրություն են կատարում և, բնականաբար, հետևանքները լինում են ծանր, հաճախ՝ անդառնալի:

Վերջերս մի երագ տեսա: Երագումս մենք՝ բոլոր հավատացյալներս, մի գեղեցիկ տեղում էինք գտնվում: Դա մի ընդարձակ, կանաչ տարածություն էր, բայց ուներ սահմաններ: Այդ վայրը կարելի էր մտնեցնել ֆուտբոլի դաշտի: Այդտեղ էին բոլոր ավագ եղբայրները, նրանք ծառայություն էին կատարում: Այդտեղ շատ խաղաղություն կար: Ես նկատեցի, որ այնտեղ գտնվողների

Ձեպիկ, 2013թ., ԾՆ 4 (44)

մեջ կային մարդիկ, որ այդ վայրը թողնում, դուրս էին գալիս: Ես զարմանում էի և մտածում. «Չէ՞ որ այստեղից լավ տեղ չկա, արդյոք ո՞ր եմ գնում նրանք»: Եվ մի ձայն ինձ ասաց. «Գնա՛ նրանց ետևից ու տես, թե ուր են գնում»: Ես գնացի նրանց գնացած ուղղությամբ: Ասեմ, որ դուրս եկողների մեծ մասը երիտասարդներ էին: Նրանք շատ գեղեցիկ արտաքին ունեին, երևում էր, որ ֆիզիկապես առույգ ու առողջ անձնավորություններ էին: Նրանք գնում էին տարբեր ուղղություններով:

Զայնը ինձ հուշեց, թե որ ուղղությամբ գնամ: Ես տեսա մի գետ, որն ավելի շատ նման էր արհեստական գետի: Գետին էր մոտենում մի քույրիկ: Երբ ես նրան տեսա, բղավեցի, որ չգնա այդտեղ, որովհետև եղբայրներն արգելել են մոտենալ գետին: Ես նրան ասացի, որ լավ կլինի՝ վերադառնա եղբայրների մոտ: Բայց այդ քույրիկը մի խեթ հայացքով ինձ նայեց, հեզմանքով ժպտաց և արհամարհական հայացքն ինձնից հեռացնելով՝ գնաց ու մտավ գետի մեջ: Ես շարունակում էի նրա ետևից կանչելով գնալ: Շուտով հասա մի սահմանի, որտեղ բետոնե պատնեջ կար: Ես սարսափ զգացի: Պատնեջի մոտ հայտնվեցին երկու քարե հրեշտակներ, որոնք իրենց թևերով ծածկեցին այդ ջրերի մոտ տանող ճանապարհը: Ես հասկացա, որ դա մի սահման է, որից անցնելու իրավունք չունեմ: Հրեշտակների պարզած թևերի տակից ես տեսնում էի, թե ինչ է կատարվում այնտեղ: Երբ քույրիկը մտավ ջրերի մեջ, ես տեսա, որ նրա մազերը կտրված էին. նա կերպարանափոխվել էր, նրա հագուստն ավելի նման էր աշխարհայինի, քան

հոգևորի, նրա արտաքինը վկայում էր նրա մասին, ինչպես ասվում է *Եսայի 3.9-ում*. «Նորանց երեսի տեսքը վկայում է իրենց դեմ»: Նա կռացավ դեպի ջուրն ու սկսեց ջրի ալիքների հետ խաղալ: Խաղալով ալիքների հետ՝ նա նույն ծաղրական հայացքով նայում էր իմ ուղղությամբ և կարծես ասում էր՝ ի՞նչ կա սրա մեջ, որ այդքան ասում եք և արգելում: Եվ ես տեսա, թե ինչպես նա իր երկու ձեռքերը մտցրեց ջրի մեջ ու այլևս չէր կարողանում հանել, կարծես ինչ-որ մեկը բռնել էր նրա ձեռքերը: Այդ վիճակը գնալով վերածվեց պայքարի, և որքան նա ջանում էր ձեռքերն ազատել, այնքան մեծանում էին անմեղ թվացող ալիքները: Վերջապես դրանք այն աստիճան մեծացան, որ քույրիկին ամբողջովին ծածկեցին: Ես զգում էի, որ ջրի տակ մի սարսափելի պայքար է տեղի ունենում: Ես կարծես ոչ թե երագում, այլ իրականում տեսնում ու զգում էի այդ ամենը: Մի մեծ ալիք անցնելուց հետո տեսա, թե ինչպես ջրի տակից դուրս ելավ անօրենը: Ես չեմ կարող նկարագրել նրա տեսքը, նա շատ մահազոյ էր ու սարսափելի, ածուխի նման սև էր: Ես մի ահավոր սարսափ զգացի, երբ նրա ձեռքերի մեջ տեսա այդ քույրիկին: Նրա մազիկներն ահավոր ուժով խրված էին քույրիկի մարմնի մեջ, իսկ քույրիկը կորցրել էր իր ամբողջ հմայքը, հյուծված ու ահավոր մաշված էր, գլուխը կախ էր ընկած, մահացածի տեսք ուներ: Ես, այդ տեսարանից ցնցված, ամբողջ ուժով բղավում էի. «Հրամայում եմ Հիսուս Քրիստոսի անունով, բա՛ց թող նրան»:

Այդ պահին ինձ արթնացրեց կինս, որովհետև այդ բառերը լավել էին նաև տանը:

Ձեռքի, 2013թ., № 4 (44)

Այո՛, հաճախ մեր ընտրած ճանապարհը դառնում է ճակատագրական և անվերադարձ: «Խրատ պահելը ճանապարհ է դէպի կեանք, բայց յանդիմանութիւնը ձգողը մոլորում է» (Առակաց 10.17): Կա մի սահման, որը բնավ չի կարելի անցնել, որովհետև այդ սահմանից հետո ոչ մի պատասխանատու եղբայր այլևս չի կարող օգնել քեզ: Ես այս երազից մի բան եմ հասկացա. շատ բաներ կան, որ մենք

փոքր ու աննշան ենք համարում, ինչպիսին այդ գետի ալիքներն էին թվում սկզբում: Հետագայում այդ փոքր թվացող ալիքներն ու արարքները մեր կյանքում լուրջ հետևանքներ են բոլորում:

Մեր այսօրվա ընտրությունից է կախված մեր վաղվա օրը: Եկեք լրջորեն քննենք՝ ինչպիսի՞ն է մեր ընտրությունը:

Արտավազդ Եղոյան
ք.Իջևան

ԲԱՐՁՐ ՏԵՂԵՐԸ ՎՏԱՆՔԱՎՈՐ ԵՆ

Սպան իր պորքը տանում էր դժվարին ճանապարհներով՝ հորդորելով պինվորներին, որ չվախենան ոչ մի դժվարությունից: Հանկարծ պինվորներից մեկն ասաց.

- Ձերդ մեծություն, դուք ձիու վրա եք, իսկ մենք՝ խեղճ մարդիկս, պետք է գնանք ոտքով:

Սպան նույն պահին ցատկեց ձիուց և առաջարկեց նրան իր տեղը: Զինվորը դեռ չէր հասցրել նստել ձիու վրա, երբ մոլորված մի փամփուշտ դիպավ նրան ու սպանեց: Այդ ժամանակ սպան ասաց.

- Տեսնո՞ւմ եք, որքան բարձր է տեղը, այնքան վտանգավոր է:

Այդ խոսքերով նա կրկին նստեց իր ձիու վրա:

Բարձր տեղերը միշտ վտանգավոր են: Այնտեղ կարող են դիմակայել միայն նրանք, ում Աստված անհրաժեշտ կերպով պատրաստել է: Սովորաբար թշնամին իր պենքն առաջին հերթին ուղղում է առջևից գնացողների վրա, որպեսզի խախտի ղեկավարողին: Այդ պատճառով էլ պետք է գոհանալ այն տեղով, որը մեզ տվել է Աստված: Մենք պետք է հավատարմությամբ ու նվիրվածությամբ ծառայենք Նրան ու Նրա գործին:

Սիրելիներ, որքա՛ն կարևոր է, որ եկեղեցին աղոթք անի առաջնորդների համար: Այդ կապակցությամբ Պողոս առաքյալն ասում է. «Ականջ դրե՛ք ձեր առաջնորդներին, և հնազանդեցե՛ք, որ նորանք հսկում են ձեր հոգիների համար որպես թէ հաշիւ պիտի տան որ ուրախութիւնով անեն այն և ոչ թէ հառաչելով. որ դա ձեզ օգուտ չէ» (Եբր. 13.17):

Հորդորում ենք եկեղեցիների բոլոր անդամներին, որ իրենց առաջնորդների համար աղոթեն:

Թող Աստված օրհնի ձեզ:

Ձեպիկ, 2013թ., ԾՆ 4 (44)

ՔՐԻՍՏՈՍԸ ՆԵՐՍՈՒՄ Է, ԹԵ՞ ԴՐՍՈՒՄ

Երբ մարդը դեռ փոքր էր, տա-
տիկը նրան միշտ ասում էր.
«Թոռնիկս, երբ մեծանաս, և քո հոգում
միայն թախիծ լինի, գնա եկեղեցի, ու
քո հոգին կթեթևանա»: Մեծացավ մար-
դը: Նրա համար ապրելն սկսեց ան-
տանելի դառնալ: Այդ ժամանակ նա
հիշեց տատիկի խոսքերը և գնաց եկե-
ղեցի:

Այնտեղ նրան մոտեցավ մի կին և
ասաց.

- Ձեռքերն այդպես չի կարելի պահել:
Երկրորդը եկավ.
- Ճիշտ տեղում չես կանգնել:
Երրորդն է գոռում.
- Ճիշտ չես հագնված:

Վերջապես եկավ մեկն ու խոր-
հուրդ տվեց.

- Ավելի լավ կլինի, որ հիմա դուրս
գաք այստեղից, գնեք համապատաս-
խան գիրք, որտեղ գրված է, թե ինչպի-
սի վարք պետք է ունենալ եկեղեցում,
այնուհետև վերադառնաք այստեղ:

Դուրս եկավ մարդը եկեղեցուց,
նստեց և սկսեց աղիողորմ լաց լինել:

Հանկարծ ձայն լսեց.

- Ինչո՞ւ ես լացում, որդիս:

Մարդը բարձրացրեց գլուխը և տե-
սավ Հիսուսին: Այդ ժամանակ մարդն
ասաց.

- Տե՛ր, ինձ եկեղեցի չեն թողնում:

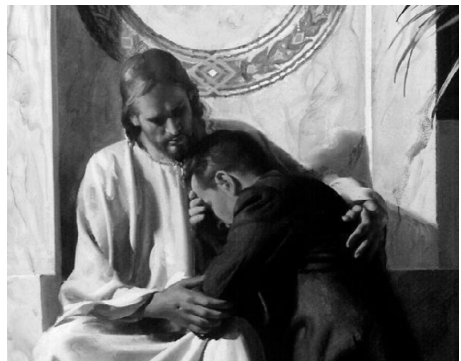
Մարդուն գրկելով՝ Հիսուսն ասաց.

- Մի՛ լացիր, նրանք ինձ էլ վաղուց
եկեղեցի չեն թողնում...

Միրելինե՛ր, իրոք, այսօր շատ եկե-
ղեցիներում Քրիստոսը գտնվում է դրսում,
ինչպես Լավողիկների եկեղեցու մասին
ասվում է Հայտնության 3.20-ում. «Ահա
ես դռան առաջին կանգնած եմ եւ թա-
կում եմ. եթէ մէկը լսէ իմ ձայնը եւ դուռը
բանայ, կ'մտնեմ նորա մօտ եւ ընթրիք
կ'անեմ նորա հետ, եւ նա ինձ հետ»:

Լավողիկների եկեղեցին կարծում էր,
թե ինքը հարուստ է, մեծացել է և որևէ
բանի կարիք չունի, բայց աստվածա-
յին զնահատակսնն ասում է նրան. «...դու
թշուառ, եւ ողորմելի, եւ աղքատ, եւ կոյր, եւ
մերկ ես» (Հայտն. 3.17):

Ինչպես տեսնում ենք, եկեղեցու
կարծիքը իր մասին և աստվածային
կարծիքը լրիվ տարբեր են: Այսպես
կարող է լինել նաև մեր անհատական
կյանքում: Մենք կարծում ենք, թե մենք
շատ հավատացյալներից լավն ենք,
սակայն ամենից կարևորն այն է, թե
Աստված ինչ կարծիք ունի մեր մասին:

Եթե դու քո մասին մեծ կարծիք ունես, դա նշանակում է, որ Քրիստոս քո ներսում չէ, այլ դրսում է և թական է քո սրտի դուռը, որովհետև սիրում է քեզ: Նրա սերը հավիտենական սեր է և չի ուզում որևէ մեկի կորուստը, ինչպես և չէր ուզում Լավողիկեի եկեղեցու կորուստը, այլ առաջարկում էր դեղ՝ նրա վիճակը փոխելու համար:

Թող Աստված օրհնի քեզ, սիրելի՛

ընթերցող: Հիշի՛ր, ինչպիսի վիճակում էլ լինես, Աստված քո կորուստը չի ուզում, այլ, ինչպես Լավողիկեի եկեղեցուն, առաջարկում է Իր դեղը, թական է քո սրտի դուռը, որպեսզի մտնի քո սրտի մեջ և ընթրիք անի քեզ հետ, ու դու գտնես քո կյանքի ուրախությունը և տառապանքի փոխարեն օրհնություն ունենաս, երջանիկ լինես այս կյանքում և ապագայում: Ամեն:

**Քու փրկությանդ ցնծությունը ինձի վերադարձուր ու կամավոր հոգի մը թող հաստատեն զիս...
Սաղմոս 51.12**

Երևի թե բոլորն էլ ճանաչում են Լեոնարդո դա Վինչիի «Լոռիերդավոր ընթրիքը» նկարը: Նկարչի կենսագիրը պատմում է, որ նկարի վրա աշխատելու ընթացքում դա Վինչին վիճել է իր ծանոթներից մեկի հետ և երդվել, որ ինչ էլ պատահի, նրանից անպայման վրեժ է լուծելու:

Երբ նա սկսեց նկարել Տիրոջ դեմքը, տեսավ, որ չի կարողանում Փրկչի դեմքին տալ այն արտահայտությունը, որն անհրաժեշտ էր: Մեծ նկարչի մոտ ոչինչ չստացվեց այնքան ժամանակ, մինչև նա չգնաց այդ մարդու մոտ և չհաշտվեց նրա հետ՝ խոստովանելով, որ ինքը սխալ էր:

Հաշտվելուց հետո միայն դա Վինչին կարողացավ ավարտել նկարը:

Շատ լավ դաս բոլորիս համար:

Եթե Հիսուսը դրոշմված է մեր սրտերում, ատելությունը, թշնամությունը և չարությունը նրանից դուրս են մղվում:

Անկեղծ սիրով սիրի՛ր Աստծուն,

Նրա սերը մեծ է, անհուն:

Աստծու սերն է քեզ հենաայուն,

Նրան փարվի՛ր, մնա կանգուն:

Դու ամեն ինչ Աստծով գործիր,

Միշտ ճշմարիտ ու սիրալիր:

Աստծու վախն է քեզ ուղեցույց,

Արդարության կապող Հանգույց:

Այդ երկյուղն է կյանքի աղբյուր,

Մահի Հանդեպ քո ձեռքին սուր:

Դա է միայն իմաստության

Ու Հանճարի Հզոր Ալֆան:

Աստծու սերը նվիրական

Մեզ դարձնում է մեկ, միաբան:

Աստծու սերն է մխիթարում,

Քաղցր սիրով մեզ փայփայում:

Պեպիկ, 2013թ., ՕN 4 (44)

ԱՍՏԾՈՒ ՀՐԱՇՔՈՎ ՓՐԿՎԱԾՆԵՐԸ (ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ)

2012թ. հուլիսի 13-ին ես ու իմ ընտանիքը Գազիկ եղբոր մեքենայով գնում էինք Շուշի (ավագ որդու զինվորական երդման արարողությանը ներկա լինելու): Երբ հասանք Գորիսի շրջանի Խնձորեսկ և Տեղ գյուղերի միջև ընկած ճանապարհահատվածի մեջտեղը, մեքենան ճանապարհից դուրս թռավ դեպի ձորը (28 մետր խորությամբ): Այդ միջոցին ես սրտի խորքից գոչեցի՝ Հիտ՛ա: Երբ մեքենան ընկավ ձորը, մոտ 50 մետր էլ շրջվելով ընթացավ դեպի տարբեր կողմեր: Կանգնելուց հետո միջնեկ որդիս հարցրեց՝ ի՞նչ անեմ, ասացի՝ փոքր եղբորդ հանիր (փոքր որդիս վեց տարեկան էր, իսկ միջնեկս՝ տասնյոթ): Այդ ընթացքում ես Գազիկ եղբոր և կողակցիս՝ Աննայի անունն էի տալիս: Երբ նրանք չարձագանքեցին, ինձ թվաց, թե մահացել եմ: Այդ պահին կրտսեր երեխաս սկսեց ցավից տնքալ, ես ասացի՝ Պերճուհի, ես հիմա դուրս կգամ և քեզ էլ կհանեմ: Միաժամանակ շարունակում էի Գազիկի և Աննայի անունները տալ, նրանց դեմքին թույլ հարվածում էի, որպեսզի ուշքի գան: Գազիկն սկսեց ցավից թույլ տնքալ: Երբ ինձ հաջողվեց դուրս

գալ մեքենայից, ես դուրս հանեցի նաև իմ աղջկան ու Գազիկին: Մեր շուրջը ժողովուրդ էր հավաքվել: Նրանք արդեն զանգահարել էին շտապ օգնություն: Ես նրանցից հեռախոս խնդրեցի (մենք մեր հեռախոսները կորցրել էինք) և զանգահարեցի 911 ծառայություն, քանի որ ինքս էլ աշխատում եմ Արտակարգ իրավիճակների նախարարության փրկարարական ծառայությունում որպես հրշեջ փրկարար: Ես փորձում էի նաև կողակցիս հանել մեքենայից, նրան ասում էի, որ ձեռքը կամ ոտքը տա, որպեսզի հանեմ: Այդ պահին լույս չկար, իսկ երբ լապտերը մոտեցրին, ես տեսա, որ կնոջս դեմքն անճանաչելի էր դարձել: Ես ասացի, որ չեմ կարող նրան հանել ու ինձ թվաց, թե նա ապրելու հնարավորություն չունի: Փրկարարները հանեցին նրան և շտապ օգնության մեքենայով տարան հիվանդանոց:

Գազիկ եղբորը և աղջկաս տեղափոխեցին Գորիսի հիվանդանոց, իսկ ինձ ու երկու որդիներս՝ ուրիշ հիվանդանոց: Կնոջս ձեռքն էին ուզում հեռացնել, բայց ես չհամաձայնեցի: Աղջկաս աչքի կոպը կարեցին, կնոջս՝ գլուխը և ձեռքը: Գիշերը ժա-

մը երկուսին ես զանգահարեցի մեր հովվին և պատասխանատուին (նրանց երկուսի անունն էլ Մնացական է): Հետո զանգահարեցի Պավել եղբորը և խնդրեցի, որ տարածքից ինչ-որ մեկը գա մեզ խնամելու, օգնելու համար: Անցավ մի քանի թույլ, ինձ մոտեցավ մի եղբայր և ասաց, որ իրեն Պավել եղբայրն է ուղարկել: Եղբոր անունը Նորայր էր:

Իմ վիճակն սկսեց վատանալ: Ինձ դրեցին պատգարակի վրա և կաթիլային միացրին: Այդ պահին ես տեսա Հիսուսին: Նա եկավ, ձեռքը դրեց մեզ վրա և բժշկեց: Ես հարցրի եղբորը՝ դու տեսնո՞ւմ ես Հիսուսին: Նա ասաց «ոչ»: Այդ խոսքերը ես նրանից ստանում էի հոգով, բայց նրան չէի տեսնում: Նորայրն ինձ հարցրեց՝ ի՞նչ արեց, ես պատասխանեցի. «Նա եկավ, մեզ բժշկեց»: Երկրորդ անգամ Տիրոջը տեսա. Գողգոթայի խաչի վրայից իջավ, եկավ դեպի մեզ: Ես եղբորը նորից հարցրի. «Դու տեսնո՞ւմ ես Հիսուսին»: Նա դարձյալ պատասխանեց «ոչ»: Այս տեսիլքը տևեց մոտավորապես 3-4 ժամ: Առավոտյան մեզ տեղափոխեցին «Էրեբունի» հիվանդանոց և սկսեցին զննել: Գազիկը կոտրվածքներ ուներ կրծքավանդակի շրջանում: Նա չցան-

կացավ պառկել հիվանդանոցում և գնաց տուն: Ես նույնպես կրծքավանդակիս, ուսերիս ու թիակներիս վրա ունեի կոտրվածքներ, ճաքեր, իսկ աղջկաս դեմքն այնպես էր այտուցվել, որ աչքերը փակվել էին:

Մենք յոթ օր պառկեցինք հիվանդանոցում: Կնոջս նույն օրը վիրահատեցին: Վիրահատությունը տևեց վեց ժամ, որից հետո նրան տեղափոխեցին վերակենդանացման բաժանմունք: Նա այնտեղ մնաց վեց օր, իսկ հիվանդանոցում՝ հիսունհինգ օր: Այդ ընթացքում նրա ձեռքը երեք անգամ վիրահատեցին: Բոլորը, ովքեր լսում կամ տեսնում էին մեզ, վկայում էին, որ եթե Աստված մեզ չպահեր, կմահանայինք:

Հիմա, փառք Աստծու, ես, Գազիկ եղբայրը, կինս և աղջիկս լավ վիճակում ենք, իսկ իմ որդիներին ընդհանրապես ոչինչ չէր եղել, Աստված նրանց պահել էր:

Տերը օրհնի և վարձատրի բոլոր նրանց, ովքեր անշահախնդիր, Տիրոջ շնորհքով հոգատարություն արեցին մեր ընտանիքին թե՛ հիվանդանոցում, թե՛ տանը:

Արմավիրի մարզ
Բաղրամյանի շրջ., գ. Մյասնիկյան
Արմեն Ափինյան

Ձեռագիր, 2013թ., ԾՆ 4 (44)

**Թեեւ ահապոր է պատերազմը, սակայն չվախենանք,
որովհետեւ մեզ մոտ է հավատքի գորագուլունը՝ Հիսուսը:**
Սարգիս Շնորհալի

Տ Ե Ր Ը Պ Ա Տ Ա Ս Խ Ա Ն Ե Ց Ի Մ Ա Ղ Ո Թ Զ Ի Ն

(վկայություն)

Ես Անահիտ քույրն եմ, հիսու-
նուք տարեկան, Բալահովիտի
եկեղեցուց: Վեց տարի տառապել եմ
նյարդերիս ու աչքերիս հետ կապված
հիվանդություններից: Պառկել եմ Նոր-
քի 2-րդ հանրապետական հիվան-
դանոցում: Ինձ հետազոտել են և ասել,
որ զանգուղեղիս վրա արյուն է կու-
տակվել, արյան շրջանառությունը լավ
չի կատարվում: Վիճակս լավ չէր: Եղել
եմ Արովյանի հիվանդանոցում, «Քա-
նաքեռ-Չեյթուն» բժշկական կենտրո-
նում, հետազոտվել եմ և տարբեր
պատասխաններ ստացել: Դեղորայքը
կար, բայց բուժում չկար: Ես ամաչում
էի մարդկանց հետ գրուցելիս, աչքերս
անընդհատ քարթում էի, կուպերս
փակվում էին, նյարդային համա-
կարգս քայքայվել էր: Քայլելիս աչ-
քերիս ցավն ազդում էր ամբողջ
օրգանիզմիս վրա: Անընդհատ աղո-
թում էի, բայց ապարդյուն: Անցյալ
տարվա աշնանից ինձ շատ վատ էի
զգում, վիճակս գնալով ավելի ու ավելի
էր վատանում: Շատ էի ուզում դիմել
եղբայրներին, որպեսզի ինձ համար
աղոթեին, բայց ամաչում էի, չգիտեի,
թե ինչպես մոտենալի, ինչ ասել:

Մարտի 5-ին «Բարի Լուր» ամսա-
գիր բաժանեցին եկեղեցում, ինձ էլ
տվեցին: Ես կարդացի Էջմիածնի Մա-
րիամ քույրիկի վկայությունը: Իմ վի-
ճակը նման էր նրա վիճակին: Շատ էի
ուզում, որ իմ հիվանդության համար էլ

աղոթեին, յուրով օժեին ինձ:

Մարտի 8-ին ծնկի եկա աղոթելու,
խնդրեցի իմ Տեր Հիսուսին, որ բժշկի
ինձ: Ներսիս ինչ-որ ձայն ինձ ասաց,
որ հաջորդ օրը մոտենամ եղբորը և
խնդրեմ աղոթել ինձ համար: Ես
մտածեցի՝ ամաչում եմ, ինչպե՞ս մո-
տենամ: Բայց այդ ձայնն ինձ ասաց,
որ եղբայրն ինքը ինձ կասի աղոթքի
համար: «Եղբայրը ի՞նչ գիտի, որ
ասի», - զարմացա ես:

Հաջորդ օրը գնացի հավաքույթի:
Ներս մտա, բարևեցի: Հովիվ եղբայրը
ինձ հարցրեց, թե ինչպես եմ: Պատաս-
խանեցի, թե՝ ոչինչ, լավ եմ: Եղբայրն
ասաց. «Իսկ աչքերդ ինչպե՞ս են»:
Չպատասխանեցի: «Տեսնում եմ՝ աչ-
քերդ վատ են, - ասաց եղբայրը: - Ինչո՞ւ
չես մոտենում եղբայրներին, ասում, որ
յուրով օժեն քեզ»: Ես զարմացա. չէ՞ որ
հենց դա էի խնդրում, բայց չէի կա-
րողանում արտահայտվել: Ես հիշեցի
Տիրոջ խոսքը, որ՝ «Եղբայրը կասի»:

Եղբայրն ասաց, որ հավաքույթի
վերջում ինձ համար կաղոթեն, յուրով
կօժեն: Հավաքույթի վերջում ինձ հա-
մար աղոթեցին և յուրով օժեցին: Եղ-
բայրը ձեռքը դրեց գլխիս: Մեծ
ծանրություն և ցավ զգացի: Այն ձեռքը,
որը ես տեսա աչքերս փակ վիճակում,
շատ էր տարբերվում սովորական
մարդկային ձեռքից: Այն մաքրամա-
քուր սպիտակ էր: Սպիտակ ձեռքի
տակից դուրս էին գալիս սև գույնի

Ձեպրիկ, 2013թ., №4 (44)

շերտեր, կարմիր գծիկներով: Չհասկացա ինչ էր դա: Այդ սպիտակ ձեռքն սկսեց գլխուղեղիս հատվածը շոշափել. ցավն ավելի էր ուժեղանում, կարծես պոկվում էին գլխիս վերքերը, ամբողջ օրգանիզմս տաքացել էր, վառվում էի ջերմությունից, սկսեցի քրտնել:

Երբ աղոթքը վերջացավ ու աչքերս բացեցի, ես ամեն ինչ տեսնում էի պարզ ու մաքուր, ցավն անհետացել էր, կոպերս չէին փակվում: Ես այդ

պահին հասկացա, որ Աստված բժշկեց ինձ: Շատ ուրախացա, ուրախության չափ ու սահման չկար:

Այժմ աչքերիս վիճակը շատ լավ է: Ես շատ շնորհակալ եմ իմ Տեր Հիսուս Քրիստոսից Իր բժշկության և օգնության համար: Ուզում եմ իմ ամբողջ կյանքում նվիրված լինել Նրան, աճել հավատքում և միշտ ծառայել Նրան:

Փառք Քեզ, Տեր Աստված...

Կոտայքի մարզ, գ. Բալահովիտ

Անահիտ քույր

Ք Ր Ի Ս Տ Ո Ս Ի Ա Ն Ո Ւ Շ Հ Ո Տ Ը

Վերջերս առիթ եղավ, որ ես մի քանի անգամ մեր եկեղեցու անդամներից մեքենայով տեղափոխեմ Աբովյանի հիվանդանոց: Այնտեղ մեզ դիմավորեցին Աբովյան քաղաքի՝ Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների եկեղեցու անդամ քույրեր, ովքեր հիվանդանոցի բուժանձնակազմից էին: Նրանք մեծ հոգատարությամբ և սիրով շրջապատեցին մեզ: Հիվանդի հոգսն անմիջապես վերցնելով իրենց վրա՝ կատարեցին ամեն անհրաժեշտը: Քույրերը մինչև անգամ հոգում էին մեր հիվանդների կերակրելու և հագուստը լվանալու խնդիրները:

Նրանց աշխատանքում նկատելի էր համակարգված և միաբան գործելաձևը: Եվ համոզված եմ, որ հենց այդ միաբանությունն ու աշխատանքի նկատմամբ բարձր պատասխանատվությունն է պատճառը, որ նրանք

վայելում են իրենց աշխատակիցների հարգանքը:

Ես քույրերիս, եղբայրներիս և իմ անունից սրտանց շնորհակալություն եմ հայտնում այդ օրհնյալ քույրերին իրենց օրհնյալ ծառայության համար:

Ուզում եմ հիշեցնել «Բարի սամարացու առակը», որտեղ սամարացին իջևանատիրոջը հանձնարարեց կատարել ամեն անհրաժեշտը և ասաց նրան. «Հոգ տար ատոր, ու ինչ որ ավելի ծախք ընես, ետ դառնալուս ես քեզի կվճարեմ»: Համոզված եմ, որ մեր Տերը վարձահատույց կլինի այդ քույրերին, և նրանք իրենց վարձքը կառնեն երկնքում, որովհետև ինչ որ արեցին մեզ համար, սրտանց արեցին, որպես թե Տիրոջը:

Մի խոսքով, սիրելի քույրեր, «դուք Քրիստոսի անուշ հոտն եք», և ես անչափ ուրախ եմ ձեզ համար:

Իջևանի հովիվ Լյովա Մարգարյան

Ձեպիկի, 2013թ., ԾՆ 4 (44)

ՏԵՍՆԵԼ ՍԵՓԱԿԱՆ ԱՉՔԵՐՈՎ

Երեխաներին հրաժեշտ տալուց առաջ կիրակնօրյա դպրոցի ուսուցչուհի Նատալյա Միխայլովնան նրանց մի ոչ սովորական հանձնարարություն տվեց.

- Երեխանե՛ր, փորձեք պատկերացնել, ձեր աչքերով տեսնել այն ամենը, ինչ տեղի է ունեցել Գողգոթայում, և այդ մասին շարադրություն գրեք:

Պետյան քայլում էր ու մտածում. «Ինչպե՞ս դա պատկերացնեմ»: Հանրակրթական դպրոցում ուսուցիչները նրան միշտ հանդիմանում էին երևակայության պակասի պատճառով, և տղան ուղղակի չէր պատկերացնում, թե ինչպես պետք է կատարի այդ առաջադրանքը: Նա հիշեց, որ ուսուցչուհին խորհուրդ տվեց ուշադիր կարդալ Ավետարանում այն տեղերը, որտեղ նկարագրվում է այդ իրադարձությունը: Ամեն օր նա բարեխղճորեն կարդում էր՝ և՛ առավոտյան և՛ երեկոյան, սակայն այդպես էլ ոչինչ չէր ստացվում:

Ուրբաթ երեկոյան նա հասկացավ, որ հետաձգելու ժամանակ այլևս չունի, ու դիմեց հորը.

- Հայրիկ, օգնի՛ր ինձ շարադրություն գրել, ինչպե՞ս ես դու տեսնում այդ իրադարձությունները:

- Ես ունեմ իմ պատկերացումը, բայց դա իմն է, ինձ այդպես ցույց է տվել Աստված և թույլ է տվել վերապրել: Այդ ամենը քեզ թելադրելը պարզապես անագնիվ կլինի, չէ՞ որ մենք քրիստոնյաներ ենք,- պատասխանեց հայրը:

- Հիմա ես ի՞նչ անեմ,- արցունքներն աչքերին բացականչեց Պետյան:

Հայրը նրան առաջարկեց աղոթել, որպեսզի Աստված օգնի տեսնել այդ իրադարձությունները սեփական աչքերով: Հոր և որդու անկեղծ աղոթքից հետո տղայի տրամադրությունը մի փոքր փոխվեց, և նա հանգիստ քնեց:

Արթնացավ՝ զգալով, որ ինչ-որ մեկը կոպտորեն հրում է իրեն:

- Վե՛ր կաց: Բավական է քնես: Շուկա գնալու ժամանակն է,- բղավում էր հին արաբական հագուստ հագած մի մարդ: Տղան հասկացավ, որ հիմա ինքը ոչ թե Պետյան է, այլ Սիմոնը՝ խորալելցի առևտրականի ծառան, և այժմ պետք է ուղեկցի իր տիրոջը: Երբ նրանք գնում էին շուկա, ճանապարհին հանդիպեցին մի ամբոխի: Ամբոխի առջևից գնում էր արյան մեջ շաղախված, հարվածներից տանջահար դեմքով մի մարդ, որը մոտավորապես երեսուներեք տարեկան էր: Նա դանդաղ գնում էր՝ իր ուսերին տանելով մի խաչ, որի ծանրությունից կռացել էր: Նա անտանելի տանջվում էր, սակայն աչքերը լի էին սիրով:

- Որտե՞ղ եմ տեսել անսահման սիրով լի և բարի այս աչքերը,- փորձում էր հիշել փոքրիկ տղան: Եվ հիշեց: Այդ ոչ սովորական մարդը քարոզում էր սարի վրա: Այդ նա էր բժշկում հիվանդներին և կերակրում քաղցածներին:

- Հիսուսն է Նազարեթից,- բացականչեց տղան, սակայն, տեսնելով տիրոջ չար հայացքը, լռեց: Իսկ տեղը կանգնել ու տրտմջում էր, որ շատ մարդիկ են գնում Գողգոթա, որտեղ պետք է կատարվի ավազակների խաչելությունը: Եվ դա նշանակում էր, որ շուկան կիսադատարկ կլինի: Չնայած

Ձեպիկ, 2013թ., № 4 (44)

դրան, մի քանի թույե անց նա այնպես տարվեց այդ տեսարանով, որ ամբողջի հետ շարժվեց դեպի Գողգոթա:

Փոքրիկ Սիմոնի սիրտը թրթռում էր: Նա շատ էր խղճում այդ մարդուն, որին ծաղրում էին դահիճները: Նրան բարձրացրին խաչի վրա և մեծ, ժանգոտ մեխերով մեխեցին ձեռքերը: Տղան ցավով նայում էր տառապալիքի ու զարմանում, թե ինչո՞ւ նա, անմեղ լինելով հանդերձ, դիմանում է այդ ամենին, չէ՞ որ նա հրաշքներ էր գործում և նույնիսկ մեռածներին էր կենդանացնում:

Տարօրինակ էր լսել. «Հայր, ներիր նրանց, քանի որ չեն հասկանում, թե ինչ են անում»: Հիսուսի աչքերը սիրով լի էին և՛ իրեն խաչողների, և՛ մնացած ներկաների նկատմամբ: Եվ ահա, մի ակնթարթ այդ աչքերը կանգ առան Սիմոնի վրա: Տղային թվաց, թե նա հիշեց իրեն: Սարի վրա, քարոզի ժամանակ, Սիմոնը կանգնած էր ուսուցչին շատ մոտ և նայում էր նրա անհատակ ու շատ հարազատ աչքերին: Այո՛, իսկապես, նա հիշեց այդ տղային, քանի որ ժպտաց նրան ուրախությամբ ու հարազատորեն: Հիսուսը կարծես հայացքով ասում էր. «Փոքրիկ, ամեն ինչ լավ կլինի: Ես դեռ կգամ քեզ մոտ»:

Մի քանի թույե անց Խաչյալը բացականչեց. «Ամեն բան կատարվեց»:

Տղայի աչքերը լցվեցին արցունք-

ներով, անվերադարձ կորստի զգացումով: Նրա տերը, որպեսզի կարողանա տղային տեղաշարժել ու հեռացնել մահապատժի վայրից, սկսեց նրան քաշքշել...

- Տղաս, վեր կաց: Ի՞նչ երկար քնեցիր այսօր,- արթնացրեց Պետյային մոր քնքուշ ձայնը: Պետյան պառկել էր և կարծես փորձում էր վերադառնալ իրականություն: Նա դեռ երկու հազար տարի առաջ տեղի ունեցածի տպավորության տակ էր: Նա Հիսուսին տեսել էր սեփական աչքերով: Աստված լսել

էր նրա աղոթքը և հայտնվել էր այդ վառ երազի միջոցով:

- Շնորհակալ եմ, Հիսուս: Այժմ ես գիտեմ ինչպես կատարել կիրակնօրյա դպրոցի ուսուցչուհու հանձնարարությունը:

Հաջորդ կիրակի Նատալյա Միխայլովնան հավաքեց

երեխաների աշխատանքները և դրեց սեղանի անկյունում: Դասը շատ արագ անցավ, իսկ երբ ավարտվեց, ուսուցչուհին անսպասելիորեն ասաց. «Ես շատ ուրախ եմ Պետյայի համար, նա հանդիպել է Քրիստոսին»: Տղան զարմացած էր. ուսուցչուհին որտեղի՞ց գիտի այդ մասին, չէ՞ որ դեռ չի կարդացել շարադրությունը:

Իսկ դուք, երեխաներ, կռահեցի՞ք, թե որտեղից...

Լյուդմիլա Մմիրնովա
“Слово Христианина” ամսագրից

Ձեպիկի, 2013թ., օՆ 4 (44)

ԱՇԽԱՐՀԻ ՅՈՌ ՀՐԱՇԱԼԻ ՔՆԵՐԸ

Մի ուսանողական խմբում հարցում անցկացրին «Որոնք են աշխարհի յոթ հրաշալիքները» թեմայով:

Անկախ այն բանից, որ եղան որոշ տարածայնություններ, ամենաշատ ձայները հավաքեցին հետևյալ 7-ը՝

1. Եգիպտական բուրգերը.
2. Թաջ Մահալի դամբարանը.
3. Ջևհի արձանը.
4. Պանամայի ջրանցքը.
5. Ալեքսանդրիայի փարոսը.
6. Սուրբ Պետրոսի տաճարը.
7. Չինական մեծ պարիսպը:

Հարցաթերթիկները հավաքելիս ուսուցիչը նկատեց, որ ուսանողուհիներից մեկը չի վերջացրել և հարցրեց՝ արդյոք դժվարանո՞ւմ է լրացնել:

- Այո, մի փոքր դժվարանում եմ, չեմ կարողանում կենտրոնանալ, քանի որ դրանք այնքան շատ են...

Ուսուցիչն ասաց.

- Լավ, թվարկիր նշածներդ, գուցե օգնենք քեզ:

Աղջիկը տարակուսեց, այնուհետև սկսեց թվարկել.

- Ես կարծում եմ, որ աշխարհի 7 հրաշալիքներն են՝

1. Տեսնելը.
2. Լսելը.
3. Հպվելը.
4. Համոտեսելը.
5. Ջգալը.
6. Ծիծաղը.
7. Մերը:

Մենյակում լռություն տիրեց, շշուկ չէր լսվում:

Այս պարզ ու հասարակ բաները, որոնք մենք համարում ենք բնական ու օրինաչափ, իրականում հրաշալիքներ են...

Մ Ո Ր Ա Ղ Ո Ռ Ք Ը

Մ ընտանիքում բոլոր զավակները մա-
նուկ հասակից դարձել էին Աստծուն:
Երբ եկեղեցու քարոզիչն ընտանիքի մորը հարց-
րեց, թե ինչպե՞ս է արել, որ նրանք բոլորն էլ այդ
տարիքից եկել են ճշմարիտ ճանաչողության, նա
պատասխանեց.

- Երբ իմ երեխաները դեռ շատ փոքր էին, ես
մշտապես իմ սիրտն աղոթքով ուղղում էի
Աստծուն՝ խնդրելով, որ Նա Իր Որդու արյունով
մաքրի նրանց և պահի ամեն մեղքերից: Երբ ես
նրանց հագցնում էի, խնդրում էի Աստծուն, որ Նա
հագցնի զավակներիս Իր Որդու արդարության
հանդերձներով: Երբ նրանց կերակրում էի, աղո-
թում էի, որ Նա կերակրի նրանց Իր Կենաց

հացով: Երեկոյան, երբ պառկեցնում էի քնելու, ես հանձնում էի նրանց Աստծու
ողորմած պահպանության տակ: Երբ հագցնում էի նրանց կիրակնօրյա
հավաքույթներին տանելու համար, խնդրում էի Աստծուն, որ դարձնի նրանց Իր
Հոգու բնակատեղի: Երբ ուղարկում էի նրանց դպրոց, ուղեկցում էի նրանց
աղոթքով, որպեսզի Տերն առաջնորդի նրանց ճշմարտության, հավիտենական
կյանքին տանող ճամփաներով: Այդպես ես իմ երեխաներին անընդհատ
տանում էի իմ աղոթքի ձեռքերի վրա, և Աստված մշտապես հոգ էր տանում
նրանց համար:

Դա ոչ թե ես եմ արել, այլ Աստված, դա Նրա գործն է:

Հարգելի՛ ծնողներ, աղոթո՞ւմ եք ձեր զավակների համար այնպես, ինչպես
աղոթում էր այս մայրը:

Աղոթքը փոխում է ոչ թե իրավիճակը, այլ քեզ:

Կյանքի փոթորիկներն այնքանով են ապացուցում Աստծու
բացակայությունը, որքանով ամպերը՝ արեւի բացակայու-
թյունը:

Ձեպիկ, 2013թ., № 4 (44)

Հարուստ ֆերմերը

Հարուստ ֆերմերը ամբարները բերնեբերան լցրել էր ցորենով ու սպասում էր գների բարձրացմանը: Նա շատ հաճախ արտասանում էր իր համար սովորական դարձած՝ «Աղքատների և կարիքի մեջ գտնվողների» համար աղոթքը: Աղոթելիս նա միշտ շեշտում էր այս խոսքը. «Աստված, հիշիր աղքատներին ու սովածներին, լցրու նրանց կարիքները»:

Ֆերմերն ինքը ոչ ոքի չէր օգնում և միայն սպասում էր, որ Աստված անի այդ: Մի անգամ, երբ ֆերմերը նորից արտասանեց իր աղոթքը «Աղքատների և սովածների» համար, որդին հորն ասաց.

- Կարելի՞ է ես վերցնեմ քո ամբարների մեջ հավաքված ցորենի կեսը:

Չարմացած այդ խնդրանքից՝ հայրը հարցրեց.

- Իսկ ինչի՞ դ է պետք այն: Ի՞նչ ես դրանով անելու:

Որդին պատասխանեց.

- Ես ուզում եմ պատասխանել քո աղոթքներին:

Այո՛, սիրելիներ, կան շատ քրիստոնյաներ, որոնք աղքատներին չեն հիշում, կարիքավորներին չեն օգնում: Հակոբոս առաքյալն ասում է. «Ի՞նչ է օգուտը, եղբարքս, եթե մեկն ասե՛ր թե հաւատք ունի եւ գործ չ'ունենայ. մի՞թե հաւատքը կարող է ապրեցնել նորան. Եթե մի եղբայր կամ քույր մերկ լինին կամ օրուայ կերակրին կարօտ. Եւ ձեզանից մեկն ասե՛ր նորանց. Գնացէ՛ք խաղաղութեամբ, տաքացէ՛ք եւ կշտացէ՛ք. եւ մարմնի պէտք եղածը չ'տաք նորանց, օգուտն ի՞նչ կ'լինի: Այսպէս էլ հաւատքը, եթե գործ չ'ունենայ, ըստ ինքեան մեռած է» (Հակոբոս 2.14-18):

Այստեղ Հակոբոս առաքյալը ոչ թե ասում է, թե հավատքը չի կարող փրկել, այլ ասում է, որ գործ չունեցող, այսինքն՝ մեռած հավատքը չի կարող փրկել: Կենդանի հավատքը տանում է գոհաբերության:

Ողորմությունը շնորհվում է

Կայսր Նապոլեոնի մոտ եկավ մահվան դատապարտված զինվորի մայրը և խնդրեց ողորմություն անել որդուն:

- Նա արդարացի է դատապարտված,- կոպիտ ասաց կայսրը:

- Ես եկել եմ խնդրելու ոչ թե արդարության, այլ ողորմության համար:

- Չեր տղան ոչինչ չի արել, որպեսզի արժանանա ողորմության:

- Կայսր,-կամացուկ ասաց մայրը,- ողորմությանը չեն արժանանում, ողորմությունը շնորհվում է... Այդ պատճառով էլ ես խնդրում եմ Չեզ ողորմություն անել որդուս:

Այս խոսքերը խորապես շարժեցին Նապոլեոնի սիրտը, և հանցագործը ներման արժանացավ:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹ-ԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Հովհ. 3:16-ում կարդում ենք.

«Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ , որպէս զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յախտեճական կեանք ունենայ»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	091-57-07-36	Վարդանյան	Մովսես
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահար
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահար
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալոինյան	Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	093-03-49-55	Խաչատրյան	Նենրիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փյոլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան	Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան	Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագարակյան)	093-98-92-24	Ղազարյան	Գուրգեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արգուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարոյան	Միկե
Էջմիածին	093-88-68-74	Նովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարոյան	Միկե
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Ջարենցավան	077-48-48-97	Սվարյան	Սարգիս
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարգրուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահար
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Սուքիասյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

Սիրսս ներհոփող նեղ ջսորքները
Մեկո՛ւ արւ, Տե՛ր, Զո սոհրբ արյոխոյ,
Որ հաճ զՊԱՏԵՆ ԽԵՆԹ ԱՆՈՒԹՆԵՐԸ,
Արեւս միմիայն հաջիո՛ւ ԽՈՐՀՐՈՒՎ:

Ուշոխ եւ Հոգիս ՀԱՆԳՅՈՒ միմիայն
ԿԵՆԱՐԱՐ լոյսո՛ւ ՏԱՔ ՄԱՏՈՒՅՆԵՐՈՒՄ,
Եւ արժեքը Զո ՏԱՄԱՊԱՆՔՆԵՐԻ
ՄԵԿԵՆԱԴԻՑ ՄԱՍ ԻՄ ՏԵԱՊԱՇՏՈՒՄ:

Կյանքիս ժառանգ օրերը բոլոր
Նսիրեմ լոյս Զե՛մ՝ ԿԵՆԱՆԻ ՀՈՒՍՈՎ,
Դե՛ր երկհաք ՀԱՄԱՑ ՀԱՅՈՒՔՍ յոլոր
ՀԱԳԵՅՆԵՄ միայն Զո ԱՆՄԱՐ լոյսոյ:

Զէ որ քե՛մ մո՛տ է ԱՄԵ՛Ն, ԱՄԵՆ ԻՅ՝
Թե՛՛ Կյանք, Թե՛՛ ՃԱՄՓԱ, Թե՛՛ ՃՇԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ,
Իսկ ԱՅՍԵՂ ԶԿԱ ՄԱՅՈՒՄ ՈՉԻՆ՝
Անշո՛ղիւ եւ ջո՛ւՑ եւ ՌԽԱՅՈՒԹՅՈՒՆ:

Պաշիւր հաճ օրհայսլ ՀՈՎԱՆՈՒ ՆԵՐՔԸ,
Որ ԶՀԱՅԿԵՄ ԲԱՐԻՔՆԵՐՈՎ ԱՐԷ,
ՋԱՆԱՄ ԿԱՏԱՐԵԼ ՊԱՏԳԱՄՆԵՐԸ Զո
Ո՛ր ՊԱՏՐԱՍ լիսեմ Զո ԿԵՐԱՊԱՐԹԻՆ:

Լ.Թորոսյան